

Arrest

nr. 234 447 van 25 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VERGAUWE
Belzeelsestraat 40
9940 EVERGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 april 2003 dienen de ouders van de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De verzoekende partij en haar ouders worden toegelaten tot een tijdelijk verblijf. De A-kaart wordt jaarlijks verlengd, met een laatste verlenging op 9 januari 2014 geldig tot 22 december 2014.

1.3. Op 13 oktober 2014 wordt de verzoekende partij ambtshalve geschrapt uit het Vreemdelingenregister.

1.4. Op 15 september 2015 vraagt de verzoekende partij om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst en wordt zij heringeschreven.

1.5. Op 28 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de aanvraag van de verzoekende partij vermeld in punt 1.4. en waarbij gesteld wordt dat de inschrijving in de gemeente ongedaan dient te worden gemaakt.

1.6. Op 18 oktober 2018 dient de verzoekende partij zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk samen met dhr. D. teneinde de wettelijke samenwoning te laten registreren. Een onderzoek wordt opgestart.

1.7. Op 3 september 2019 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

1.8. Op 3 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Vlas op 03/09/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

*Aan de ~~Heer~~/Mevrouw, die verklaart te heten;
(...)*

In voorkomend geval, alias:

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,
- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart dat zij met haar partner en hun zoontje verblijft in het Rijk. Zij heeft een aanvraag tot wettelijk samenwonen ingediend bij de stad Kortrijk op 18/10/2018 en dit met haar partner de legaal in het Rijk verblijvende heer D.J. (...) (geboren 10/07/1993, nat Kroatië). Deze feiten geven haar niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar het land van herkomst om volgens de vigerende wettelijke bepalingen het verblijfsrecht aan te vragen bij de Belgische ambassade of het Belgische consulaat, houdt dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM in. Betrokkene kan ondertussen met haar partner en kind in contact blijven via moderne communicatiemiddelen. In die optiek leggen wij ook geen inreisverbod op. Verder verklaart betrokkene niets te willen meedelen omtrent haar

gezondheidstoestand. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkenes A-kaart verviel op 22/12/2014. Zij is vervolgens met haar partner naar het buitenland gegaan en aldaar bevallen van haar zontje in oktober 2014. Zij is teruggekeerd naar België op 15/09/2015, wanneer zij een aanvraag tot herinschrijving deed in de gemeente Sint-Amands, dewelke door DVZ geweigerd werd. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene sindsdien een aanvraag tot verblijf heeft ingediend."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

3.1.1. De verzoekende partij zet in haar synthesesmemorie haar eerste middel uiteen als volgt:

"Verzoekster verblijft met haar vriend en gemeenschappelijk kind in Kortrijk en deed reeds stappen om in het huwelijk te treden.

In plaats van dit op een degelijke manier te onderzoeken werd dit aan verzoekster geweigerd en werd haar zelfs een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Het is duidelijk dat een bevel om het grondgebied te verlaten van het land waarvan haar partner een legaal verblijf heeft, en een weigering tot verder verblijf een verregaande ingreep is op het recht op bescherming van hun privé- en gezinsleven (schending van het art. 8 EVRM).

Het bevel vermeldt enkel dat verzoeker geen houder is van de bij artikel 2 vereiste documenten. Zij is niet in het bezit is van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Verzoekster werd niet uitgenodigd om deze documenten voor te brengen.

Het is maar al te gemakkelijk om een bevel af te leveren zonder verzoekster vooraf in kennis te stellen dat zij een bepaald bewijs zou dienen te leveren en haar in de mogelijkheid te stellen om met kennis van zaken en eventuele raadpleging van een vertrouwenspersoon dit bewijs te leveren .

Beide partijen volharden in hun relatie en wensen dat het gezin in normale omstandigheden kan uitbreiden en zich verder ontwikkelen.

Een verwijdering zelfs zonder inreisverbod maar dan toch voor onbepaalde tijd, gelet op het tijdsverloop dat kan gepaard gaan met een aanvraag tot verblijf in het land van herkomst, is eren schending van het recht op een gezinsleven.

Anderzijds is verzoekster in het bezit van een Bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister geldig van 20.10.2015 tot 20.10.2020.

Verweerder houdt hiermee geen rekening.

De motivering is dan ook niet afdoende.”

3.1.2. In haar synthesesmemorie zet de verzoekende partij haar tweede middel uiteen als volgt:

“Inderdaad, art. 3 van het Kinderrechtenverdrag dat ook door België is goedgekeurd en derhalve dient gerespecteerd, bepaalt:

Artikel 3: Het belang van het kind

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Het belang van het kind primeert derhalve.

Het is evident dat de genomen beslissingen ingaan tegen bovenvermelde bepaling en dat er een duidelijke disproportionaliteit bestaat tussen de genomen beslissing en hetgeen in normale omstandigheden zou moeten gebeuren nl. dat de moeder bij haar kind kan verblijven in België, het land waar ook haar vriend en vader van het kind verblijft.

Verweerder houdt voor dat niets belet dat zij verder contact kan houden via moderne communicatiemiddelen.

Het is evident dat lijfelijke aanwezigheid uiteraard steeds beter is dan zich te moeten wenden tot moderne communicatiemiddelen.

Het is evident dat dit niet in het belang van het kind is.

Daarenboven heeft het kind de Kroatische nationaliteit eveneens als de vader.

Het stoort verzoekster dat verweerder het steeds heeft over haar vermeende partner en kind en dat er nog een onderzoek dient te gebeuren naar het mogelijke schijnkarakter van de samenwoning.

Het kind is geboren op 09.10.2014 en heeft verzoekster als moeder en haar vriend als vader.

Partijen zijn nog steeds samen en worden samen aangetroffen wanneer er op 03.06.2019 een politievrijval gebeurt.

Kan men in de gegeven omstandigheden nog twifelen omtrent één en ander ?

Verzoekster is dan ook van oordeel dat het bevel om deze reden eveneens dient te worden vernietigd.”

3.1.3. Gelet op het gegeven dat het belang van het kind de eerste overweging in de belangenafweging vormt in het kader van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 109), bepaling waarvan de schending in het eerste middel wordt aangevoerd, en gelet op het feit dat de verzoekende partij in het tweede middel betoogt dat de bestreden beslissing niet in het belang van haar minderjarig kind is, worden het eerste en het tweede middel gezamenlijk behandeld.

3.1.3. De Raad wijst erop dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 2 van het Kinderrechtenverdrag zou schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Waar dat de verzoekende partij in de aanhef van het eerste middel de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig “*beginsel van behoorlijk bestuur*” kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”, is het eerste middel bijgevolg niet ontvankelijk.

3.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verzoekende partij geeft er in de uiteenzetting van haar middelen ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven. Het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.1.5. Waar de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, worden de middelen onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – bepaling die de rechtsgrond vormt van de bestreden verwijderingsmaatregel – luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

3.1.6. De verzoekende partij betwist de motieven dat zij geen houder is van de bij artikel 2 vereiste documenten daar zij bij haar arrestatie niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Ze stelt hieromtrent dat zij niet werd uitgenodigd documenten voor te brengen en meent dat het maar al te gemakkelijk is om een bevel af te leveren zonder haar vooraf in kennis te stellen dat zij een bepaald bewijs zou dienen te leveren en haar in de mogelijkheid te stellen om met kennis van zaken en eventuele raadpleging van een vertrouwenspersoon dit bewijs te leveren. Zij stelt dat zij in het bezit is van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 20 oktober 2015 tot 20 oktober 2020. Zij stelt dat de verwerende partij hiermee geen rekening houdt en de motivering dan ook niet afdoende is.

De verzoekende partij legt bij haar synthesesnota een kopie van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 20 oktober 2015 tot 20 oktober 2020 voor. De Raad stelt vast dat dit document zich ook in het administratief dossier bevindt. Uit het administratief dossier, meer bepaald de beslissing van 28 december 2015, blijkt dat de gemeente is overgegaan tot een herinschrijving op 15 september 2015. Uit voormelde beslissing blijkt voorts dat geen gunstig gevolg kon gegeven worden aan haar vraag om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst, zodat de herinschrijving in de gemeente moet ongedaan gemaakt worden. Deze informatie en beslissing werden ook aan de verzoekende partij kenbaar gemaakt en dit op 5 januari 2016. Uit het administratief dossier, meer bepaald uit een e-mail van 18 januari 2016 van de Gemeente Sint-Amands, blijkt dat de inschrijving in de gemeente werd geannuleerd. Uit het administratief dossier blijkt voorts uit een document van de stad Kortrijk van 6 juni 2016, dat de stad Kortrijk op 6 juni 2016 de verzoekende partij de voornoemde beslissing van 28 december 2015 nogmaals betekent, de A-kaart die geldig was tot 22 december 2014 inhoudt met een bijlage 37 alsook de kopie *“bewijs van aanvraag B-kaart d.d. 20.12.’15 te Sint-Amands”* inhoudt. Laatst genoemde kopie wordt bijgevoegd aan het voornoemde document van de stad Kortrijk van 6 juni 2016 en betreft de kopie die de verzoekende partij ook aan haar synthesesnota voegt. Het lijkt er dan ook op dat dit document geen bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister betreft doch enkel het voorbereidende document of de aanvraag hiertoe. Wat er ook van zij, het louter voorleggen van een kopie van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen dat de inschrijving ongedaan gemaakt/geannuleerd werd. De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom, hoewel de inschrijving, waarvan zij een kopie van het bewijs voorlegt, werd geannuleerd, kan gesteld worden dat zij in het bezit was van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Gezien de verzoekende partij niet aantoonde dat zij, in tegenstelling tot wat gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, wel degelijk beschikt over een geldig visum of geldige verblijfstitel, heeft zij geen belang bij haar betoog dat zij niet uitgenodigd werd documenten aan te brengen en dat het maar al te gemakkelijk is om een bevel af te leveren zonder haar vooraf in kennis te stellen dat zij een bepaald bewijs zou dienen te leveren en haar in de mogelijkheid te stellen om met kennis van zaken en eventuele raadpleging van een vertrouwenspersoon dit bewijs te leveren. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor door de politie van Kortrijk op 3 september 2019 verklaarde dat zij sinds haar terugkeer in België een nieuwe verblijfstitel heeft aangevraagd doch tot heden zonder het gewenste resultaat.

De verzoekende partij toont met haar betoog en met de door haar voorgelegde kopie van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 20 oktober 2015 tot 20 oktober 2020, geenszins aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat de verzoekende partij op het moment van haar arrestatie niet in het bezit was van een geldig visum of geldige verblijfstitel.

3.1.7. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen in België en evenmin dat zij in het bezit is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, meer concreet dat zij in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. In deze situatie is de verwerende partij in beginsel verplicht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*“moet”*).

Van dit principe kan enkel worden afgeweken op grond van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. De verzoekende partij geeft aan zich te kunnen beroepen op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Een onderzoek in het licht van deze verdragsartikelen dringt zich dan ook op.

3.1.8. De verzoekende partij betoogt dat zij met haar vriend en gemeenschappelijk kind in Kortrijk verblijft en reeds stappen deed om in het huwelijk te treden, dat in plaats van dit op een degelijke manier te onderzoeken dit aan de verzoekende partij werd geweigerd en haar zelfs een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat het duidelijk is dat een bevel om het grondgebied te verlaten van het land waarvan haar partner een legaal verblijf heeft, en een weigering tot verder verblijf een verregaande ingreep is op haar recht op een privé- en gezinsleven. De verzoekende partij vervolgt dat beide partijen volharden in hun relatie en wensen dat hun gezin in normale omstandigheden kan uitbreiden en zich verder ontwikkelen. Zij stelt dat een verwijdering, zelfs zonder inreisverbod, maar dan toch voor onbepaalde tijd, gelet op het tijdsverloop dat kan gepaard gaan met een aanvraag tot verblijf in het land van herkomst, een schending is van het recht op een gezinsleven. Betreffende het belang van het kind, stelt de verzoekende partij dat dit primeert, dat het evident is dat de genomen beslissing ingaat tegen het belang van het kind en dat er een duidelijke disproportionaliteit bestaat tussen de genomen beslissing en hetgeen in normale omstandigheden zou moeten gebeuren, namelijk dat de moeder bij haar kind kan verblijven in België, het land waar ook haar vriend en de vader van het kind verblijft. Zij wijst erop dat de verwerende partij voorhoudt dat niets haar belet verder contact te houden via de moderne communicatiemiddelen, doch dat het evident is dat lijfelijke aanwezigheid uiteraard steeds beter is dan zich te moeten wenden tot moderne communicatiemiddelen, dat dit evident niet in het belang van het kind is, dat daarenboven het kind de Kroatische nationaliteit heeft net als de vader. De verzoekende partij stelt dat het haar stoort dat de verwerende partij het steeds heeft over haar vermeende partner en kind en dat er nog een onderzoek dient te gebeuren naar het mogelijk schijnkarakter van de samenwoning, dat het kind geboren is op 9 oktober 2014 en de verzoekende partij als moeder heeft en haar vriend als vader. Zij wijst erop dat zij nog steeds samen zijn en samen worden aangetroffen wanneer er op 3 juni 2019 een politionele inval gebeurt. De verzoekende partij vraagt zich af of men in deze omstandigheden nog kan twijfelen.

3.1.8.1. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij reeds stappen deed om in het huwelijk te treden, dat in plaats van dit op een degelijke manier te onderzoeken dit haar werd geweigerd, kan zij niet gevolgd worden.

Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier geenszins dat de verzoekende partij en haar partner stappen ondernomen hebben om in het huwelijk te treden. De verzoekende partij legt hiervan ook geen bewijsstukken voor bij het verzoekschrift. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt wel dat de verzoekende partij en haar partner de intentie hebben tot wettelijk samenwonen. Voorts kan de verzoekende partij niet dienstig laten uitschijnen dat door de bestreden beslissing haar de wettelijke samenwoning wordt geweigerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en haar partner reeds werd geweigerd. Meer nog uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat een onderzoek naar de wettelijke samenwoning is opgestart.

Waar de verzoekende partij stelt dat het duidelijk is dat een weigering tot verder verblijf een verregaande ingreep is op haar recht op een privé- en gezinsleven, gaat zij eraan voorbij dat zij voorafgaand het bevel om het grondgebied te verlaten reeds jaren geen legaal verblijf meer kent in België, zodat het *in casu* niet gaat om een weigering van voortgezet verblijf.

3.1.8.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven met haar feitelijke partner met de Kroatische nationaliteit die in België beschikt over een verblijfstitel, en met hun gezamenlijke kind geboren op 9 oktober 2014 in Kroatië. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. De verzoekende partij beschikte namelijk niet over een verblijfsrecht of een verblijfsmachtiging.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109). Het Hof besteedt ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij gehoord werd door de politie van Kortrijk op 3 september 2019. Op de vraag of er elementen zijn die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan, antwoordde de verzoekende partij "*Een gezin*". Op de vraag of de verzoekende partij elementen kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van haar verblijf, haar familie- en gezinsleven, antwoordde de verzoekende partij dat zij samen met haar man een zontje heeft. Daarnaast verklaarde de verzoekende partij eveneens dat zij reeds enkele jaren in België verblijft doch voor even terugkeerde naar Kroatië om te bevallen van een zontje, dat zij sinds haar terugkeer in België een nieuwe verblijfstitel heeft aangevraagd doch tot heden zonder het gewenste resultaat.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het ingeroepen gezinsleven in België in rekening is gebracht en in dit verband een belangenafweging werd doorgevoerd. Zo kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen:

"Betrokkene verklaart dat zij met haar partner en hun zontje verblijft in het Rijk. Zij heeft een aanvraag tot wettelijk samenwonen ingediend bij de stad Kortrijk op 18/10/2018 en dit met haar partner de legaal in het Rijk verblijvende heer D.J. (...) (geboren 10/07/1993, nat Kroatië). Deze feiten geven haar niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar het land van herkomst om volgens de vigerende wettelijke bepalingen het verblijfsrecht aan te vragen bij de Belgische ambassade of het Belgische consulaat, houdt dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM in. Betrokkene kan ondertussen met haar partner en kind in contact blijven via moderne communicatiemiddelen. In die optiek leggen wij ook geen inreisverbod op. Verder verklaart betrokkene niets te willen meedelen omtrent haar gezondheidstoestand. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

De Raad stelt vast dat de verwerende partij aldus het in België verblijven van de verzoekende partij met haar partner en hun gemeenschappelijk kind in rekening heeft gebracht alsook het feit dat zij een aanvraag tot wettelijk samenwonen hebben ingediend, doch hieromtrent heeft geoordeeld dat deze feiten haar niet automatisch recht geven op verblijf. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Voorts wordt er in de bestreden beslissing ook gesteld dat een terugkeer naar het herkomstland om volgens de vigerende wettelijke bepalingen het verblijfsrecht aan te vragen geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, dat de verzoekende partij met haar partner en kind kan contact blijven houden via de moderne communicatiemiddelen en dat om die reden ook geen inreisverbod wordt opgelegd.

Er wordt aldus niet ontkent dat de bestreden beslissing een scheiding van het gezin of een verandering in het beleven van het gezinsleven kan teweegbrengen, doch werd geoordeeld in de bestreden beslissing dat een terugkeer naar het herkomstland om volgens de vigerende wettelijke bepalingen het verblijfsrecht aan te vragen niet disproportioneel is daar de verzoekende partij met haar partner en kind kan contact blijven houden via de moderne communicatiemiddelen en dat om die reden ook geen inreisverbod wordt opgelegd.

De verwerende partij is aldus van oordeel dat de bestreden beslissing niet betekent dat de verzoekende partij definitief van haar gezinsleden wordt gescheiden of dat de gezinsbanden worden verbroken, daar zij wijst op de mogelijkheid om volgens de vigerende wettelijke bepalingen het verblijfsrecht aan te vragen, gedurende welke tijd de verzoekende partij met haar partner en kind kan contact blijven houden via de moderne communicatiemiddelen.

Door het enkel stellen dat beide partijen volharden in hun relatie en wensen dat hun gezin in normale omstandigheden kan uitbreiden en zich verder ontwikkelen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de overwegingen in de bestreden beslissing betreffende het recht op een privé- en gezinsleven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Wat de vraag betreft of een mogelijke scheiding tussen de verzoekende partij en haar gezinsleden in België gedurende de tijd om volgens de vigerende wettelijke bepalingen het verblijfsrecht aan te vragen al dan niet in proportionaliteit staat ten opzichte van het ingeroepen gezinsleven, merkt de Raad verder op dat het enkele gegeven dat deze procedure enige tijd in beslag kan nemen op zich nog niet volstaat om te besluiten dat de voorziene motivering niet kan standhouden of er sprake is van een disproportionaliteit.

De verzoekende partij toont in haar verzoekschrift niet aan waarom zij niet gedurende een bepaalde tijd, nodig voor het indienen van een aanvraag, kan terugkeren naar het herkomstland. Zij stelt enkel dat zij hun gezin in normale omstandigheden willen uitbreiden en ontwikkelen, maar toont geenszins aan dat dit niet mogelijk zou zijn via de moderne communicatiemiddelen. Ten aanzien van haar minderjarig kind stelt zij enkel dat zij bij haar kind moet kunnen blijven in België en de lijfelijke aanwezigheid uiteraard steeds beter is, doch concretiseert deze stellingen geenszins. Zij toont geenszins aan dat het in haar geval kennelijk onredelijk is te verwachten dat zij voor een korte tijd terugkeert naar haar land van herkomst om aldaar volgens de vigerende wettelijke bepalingen het verblijfsrecht aan te vragen. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij ook ter gelegenheid van haar gehoor door de politie van Kortrijk geen concrete omstandigheden heeft aangegeven waarom in haar geval een tijdelijke scheiding van haar man en kind disproportioneel zou zijn. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij bij haar beoordeling met bepaalde concrete en relevante elementen geen rekening heeft gehouden.

Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar partner en/of haar kind haar niet – al dan niet tijdelijk – kunnen vergezellen naar haar herkomstland, in afwachting van de behandeling van een van daaruit ingediende verblijfsaanvraag. Het gegeven dat haar partner en het kind de Kroatische nationaliteit hebben, maakt ook nog niet dat zij aldaar niet kunnen verblijven en hiervoor kunnen beschikken over de nodige documenten. In deze omstandigheden staat niet vast dat de partner en kind van de verzoekende partij niet samen met haar in Kosovo zouden kunnen verblijven. Evenmin staat vast dat de verzoekende partij, als ouder van een kind met de Kroatische nationaliteit, niet samen met haar gezin in Kroatië kan verblijven. In tegendeel, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij aldaar enige tijd met haar gezin heeft verbleven in 2014.

Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat als gevolg van de bestreden beslissing de gezinsbanden noodzakelijkerwijze dreigen te worden verbroken of dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

De verzoekende partij is nog van mening dat de bestreden beslissing ingaat tegen het hoger belang van haar kind.

Er moet worden aangenomen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing van oordeel was dat een tijdelijke afwezigheid van de verzoekende partij terwijl het kind bij zijn vader in België blijft niet disproportioneel is en niet in strijd is met het hoger belang van het kind. De verzoekende partij is het niet eens met deze beoordeling. Zij vindt dat het kind bij de moeder moet verblijven in België, het land waar ook de vader van haar kind verblijft en dat het evident is dat lijfelijke aanwezigheid steeds beter is dan zich te moeten wenden tot moderne communicatiemiddelen.

Er moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij nalaat specifieke elementen in dit verband naar voor te brengen. Zij toont vooreerst niet aan enig concreet aspect inzake het hoger belang van haar kind te hebben aangebracht dat ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken. Voorts toont de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet concreet aan dat haar continue aanwezigheid in België noodzakelijk is ter verzekering van de dagelijkse zorgen voor het kind.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat het hoger belang van het kind geschaad wordt wanneer het in België blijft bij zijn vader in tijdelijke afwezigheid van zijn moeder.

In het licht van de voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de belangen van haar kind niet op voldoende wijze in rekening zijn gebracht of dat er sprake is van een onredelijke en onevenwichtige afweging.

Bovendien kan ook worden opgemerkt dat het kind gelet op zijn nog jonge leeftijd niet schoolplichtig is, zodat het ook niet specifiek aan België is gebonden. Er blijkt niet dat het kind, met of zonder de vader, de verzoekende partij niet kan vergezellen naar Kosovo. De jonge leeftijd van het kind wijst er net op dat dit kind zich gemakkelijk (tijdelijk) aan een gewijzigde omgeving kan aanpassen.

De verzoekende partij toont niet aan dat het in het hoger belang is van het kind om in België te verblijven waardoor het kind haar niet tijdelijk zou kunnen vergezellen naar haar herkomstland.

De Raad besluit dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), wat *in casu* een afdoende rechtvaardigingsgrond uitmaakt voor de bestreden beslissing.

3.1.8.3. In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde, volstaat de bespreking inzake het hoger belang van het kind wat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM betreft, om te besluiten dat een schending van deze bepaling evenmin blijkt.

3.1.9. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

3.2. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. De verzoekende partij licht in haar synthesesmemorie voormelde aangevoerde schending toe als volgt:

“Verzoekster heeft een bevel gekregen om het land te verlaten zonder een termijn voor vrijwillig vertrek.

Het principe is dat er steeds een termijn moet worden gelaten hetgeen in casu zeker het geval is gelet op de aanwezigheid van een kind.

Verweerder houdt voor dat er een risico op onderduiken bestaat.

Dit wordt met de meeste klem ontkend.

Verzoekster verblijft in het land met haar vriend en kind die verblijf hebben.

Het is sowieso zeker dat zij verder in België wenst te verblijven zodat het uiteraard geen enkele zin heeft om onder te duiken.

In het bevel staat dat zij sedert 15.09.2015 geen aanvraag tot verblijf heeft ingediend.

Anderzijds staat eveneens vermeld dat zij op 18.10.2018 samen met haar legaal verblijvende partner een aanvraag tot wettelijk samenwonen in Kortrijk heeft ingediend.

Het is evident dat een aanvraag tot wettelijk samenwonen in Kortrijk impliciet een aanvraag tot verblijf in het land inhoudt zodat het bevel gesteund is op tegenstrijdigheden.

Daarenboven moet eveneens vermeld dat verzoekster op 20.10.2015 een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister ontving dat geldig is tot 20.10.2020.

In deze omstandigheden is het evident dat er geen enkel ontduikingsgevaar bestaat en dat de weigering van termijn voor vrijwillig vertrek totaal ten onrechte is.

Om deze reden dient het bevel eveneens vernietigd te worden.”

3.2.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij zich de vraag naar het belang van de verzoekende partij bij haar kritiek in het derde middel, gezien thans ruim één maand is verstreken sinds de betekening van de bestreden beslissing en de verzoekende partij nog steeds geen gevolg heeft gegeven aan het haar betekende bevel. Gevraagd ter terechtzitting wat het belang is van de verzoekende partij bij het aanvoeren van de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet gezien de maximale termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten reeds is verstreken en niet blijkt dat de verzoekende partij van het grondgebied verwijderd werd, stelt de advocaat van de verzoekende partij dat er geen actueel belang meer is bij het aanvoeren van de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. Er blijkt niet welk actueel belang de verzoekende partij heeft bij het derde middel. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grieven omtrent de motieven betreffende het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

3.2.4. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER